

Arrest

nr. 185 134 van 5 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 3 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 januari 2017 met referentenummer 66911.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 maart 2015 en heeft zich op 24 maart 2016 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 april 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 20 oktober 2016.

1.3. Op 5 december 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Alexandrië waar u uw hele leven in verschillende wijken hebt gewoond, de Egyptische nationaliteit te bezitten en een soennitisch moslim te zijn. Uw vader is in 2011 overleden, uw moeder woont in al Asafra (Alexandrië) samen met uw zus. Uw twee broers zijn gehuwd en wonen ook in Alexandrië.

In 2007 werd u op 15-jarige leeftijd gearresteerd door de politie en gedurende een maand vastgehouden omdat men u, alhoewel u hier niets mee te maken had, ervan verdacht betrokken te zijn bij een burenruzie.

U begon in 2010 aan uw studies hotelmanagement aan de universiteit van Alexandrië, doch diende deze in september 2013 te onderbreken vanwege problemen. U begon dan te werken in het 'Bamboo Little Restaurant' en dit tot oktober 2014.

Sinds 2011 had u 'officieus' contact met mensen die betrokken waren bij 'de 6 april beweging'. Uw activiteiten beperkten zich tot het deelnemen aan vergaderingen/bijeenkomsten en demonstraties.

In mei 2012 vond er een betoging plaats in Mahattat al-Ramal naar aanleiding van de arrestaties van studenten - in kader van de Arabische Lente -, die daarna niet werden vrijgelaten. U nam hieraan deel en werd door de politie gearresteerd en een week vastgehouden en mishandeld. Uw familie contacteerde een advocaat die tot 'de 6 april beweging' behoorde en via diens connecties en het betalen van smeergeld kwam u vrij.

In 2013 nam u meer dan 30 keer deel aan betogingen. Tijdens deze betogingen werden jullie, de deelnemers, geslagen door de politie en diende u verschillende keren weg te lopen. In juli 2013 vond er een betoging plaats tegen de staatsgreep van al-Sissi en ook u nam hieraan deel. Een vriendin van u werd gearresteerd en haar lot is tot op heden onbekend. Verschillende andere vrienden werden ook gearresteerd en u stelt dat men tevens naar u op zoek was omdat uw naam zou prijken op een lijst van gezochte personen. U zou dit van collega's die gearresteerd werden hebben vernomen. Einde 2013 zouden de autoriteiten bij uw moeder zijn langs geweest in de wijk 356, u zou op dat moment afwisselend in de wijken al-Safara en Hadr hebben verbleven. In deze periode werkte u in het Aziatisch restaurant. U weet niet of de politie daadwerkelijk naar u op zoek was of dat ze gewoon in kader van een routinecontrole langskwamen.

In 2014 werd u drie keer gearresteerd naar aanleiding van uw deelnames aan betogingen tegen de staatsgreep door al-Sissi. In februari, mei en juli van dat jaar werd u telkens gedurende vijf dagen vastgehouden in het politiekantoor Moharambe en gefolterd, bovendien kreeg u niets te drinken, noch kreeg u iets te eten. U kwam telkenmale vrij door het betalen van smeergeld. De autoriteiten kwamen daarna naar uw huis, ze waren naar u op zoek.

Op 25 januari 2015 werd uw boezemvriend, met wie u vaak had gedemonstreerd, doodgeschoten en deze gebeurtenis zette u ertoe aan het land te verlaten. Op 29 januari 2016 hebt u Egypte verlaten op een illegale manier en kwam u via verschillende landen naar België, waar u op 24 maart 2016 asiel aanvraagde.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming en wel omwille van onderstaande redenen.

Zo blijkt na lezing van uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u uw verklaringen op het CGVS dusdanig aangedikt hebt dat hieraan totaal geen geloof meer kan worden gehecht.

Daar waar u ten overstaan van DVZ (inde vragenlijst van het CGVS, opgesteld door een medewerker van het CGVS) stelde niet actief te zijn voor een partij, geeft u op het CGVS aan sinds 2011 banden te hebben met 'de 6 april beweging' en in kader hiervan deel te hebben genomen aan betogingen en bijeenkomsten in cafés (Vragenlijst; CGVS p.2). U gevraagd of uw link met deze partij een verzwarende factor was (in kader van uw aanvaringen met de autoriteiten), beaamt u dit en voegt u toe dat deze beweging niet gewenst was door de autoriteiten 'die niets wilden weten van de vrijheid'. U gevraagd of uw lot als gearresteerde verschilde van het lot van een demonstrant zonder politieke banden, antwoordt u dat de autoriteiten kijken naar de organisatoren van de demonstraties en omdat dit in uw geval 'de 6 april beweging' was, werd u beschouwd als een aanhanger van deze beweging, waardoor u laat uitschijnen, en zoals u zelf ook even tevoren had beaamd, dat uw betrokkenheid wel degelijk een rol speelde (CGVS p.4). Het kan dan ook totaal niet overtuigen dat u ten aanzien van DVZ nooit ook maar enige allusie hierop hebt gemaakt. U hier dan ook op gewezen, antwoordt u dit te hebben nagelaten daar u geen officieel lid bent van voornoemde beweging. Erop gewezen dat deze betrokkenheid toch een rol speelt in de door u beweerde vrees voor vervolging, antwoordde u dat de politie iedereen viseerde, los van het lidmaatschap (CGVS p.6). Uw uitleg ontbeert overtuiging daar u in de loop van uw relaas verschillende keren naar uw banden met deze beweging verwijst als verzarend element én het zelfs een advocaat van deze beweging was die u in 2012 heeft vrij gekregen (CGVS p.3). De vaststelling dat u dit nooit eerder hebt opgeworpen ondermijnt dan ook in ernstige mate uw geloofwaardigheid. In de marge dient nog aangestipt dat het evenmin kan overtuigen dat u de naam van deze advocaat niet meer weet, u niet weet waar hij zijn kantoor had en u geen enkel idee hebt over diens connecties die hij had aangesproken om u vrij te krijgen (CGVS p.3, 7).

Het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen wordt onderstreept door volgende vaststellingen. Daar waar u ten overstaan van DVZ rept over een deelname aan een betoging in mei 2012 en in juli 2013, schetst u een totaal ander beeld ten overstaan van het CGVS. Daar stelt u in 2011 vaak te hebben deelgenomen aan demonstraties, terwijl u dit onvermeld liet ten overstaan van DVZ (CGVS p.7). Gevraagd of u in kader hiervan problemen hebt gehad, beaamt u dit en stelt u dat er tijdens deze demonstraties traangas werd ingezet en er met scherp werd geschoten (CGVS p.7). Dat u dit dan eerder, en zoals reeds werd aangestipt, onvermeld liet is onbegrijpelijk. Verder stelt u dat op het moment dat u in mei 2012 deelnam aan een betoging Adly Mansour president was, dit terwijl uit info waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat Mansour pas sinds juli 2013 aan de macht was (CGVS p.3). Voor iemand die wil laten uitschijnen toch wel zeer politiek bewust te zijn, is dit op zijn minst opmerkelijk te noemen. Verder hebt u het ten overstaan van DVZ over een betoging in juli 2013, daar waar u ten overstaan van het CGVS aangeeft in dat jaar aan een 30-tal betogingen te hebben deelgenomen (CGVS p.4). U hier dan ook mee geconfronteerd, stelt u dat u die ene keer kon ontsnappen aan de politie en dat u bondig moest zijn tijdens dit eerste gehoor (CGVS p.6). Andermaal kan uw uitleg niet overtuigen daar er van u verwacht kan worden een correct overzicht te geven van uw 'politieke' activiteiten, te meer u uw asielrelaas hieraan ophangt.

Verder geeft u ten overstaan van DVZ weliswaar aan dat de Egyptische politie in 2014 meermaals uw ouderlijk huis binnenviel op zoek naar u, maar laat u totaal onvermeld dat u in dit jaar drie keer werd gearresteerd en telkenmale gedurende vijf dagen werd vastgehouden in het politiekantoor van Moharambe (Vragenlijst punt 3, vraag 5). Uw nalatigheid hieromtrent bij DVZ is niet alleen onbegrijpelijk, maar ook totaal ongeloofwaardig, temeer u aangeeft gedurende deze vijf dagen gefolterd en slecht behandeld te zijn geweest en u nog toevoegt dat uw detentie in kader van uw tweede arrestatie nog erger was dan tijdens uw eerste detentie (CGVS p.6). U hier dan ook mee geconfronteerd, stelt u dat deze vaststelling effectief klopt, dat u zich niet alles kon herinneren (op het moment van uw gehoor op DVZ) en u bondig moest zijn. Erop gewezen dat deze detenties nu niet bepaald een detail zijn, antwoordt u dat er u geen gedetailleerde vragen werden gesteld (CGVS p.6). Andermaal kan uw uitleg niet overtuigen daar er van u verwacht kan worden dergelijke zwaarwichtige incidenten die de kern van uw asielrelaas raken en die belangrijk zijn om uw vrees bij terugkeer correct te kunnen inschatten, wel degelijk spontaan te vermelden, te meer, en zoals reeds werd opgemerkt, de drie arrestaties tijdens dewelke u beweert te zijn gemarteld een onuitwisbare indruk op u gemaakt moeten hebben. Verder geeft u op het CGVS aan dat de autoriteiten in dat jaar een keer bij u thuis zijn langs geweest, terwijl u op DVZ te verstaan gaf dat ze meerdere keren binnenvielen (CGVS p.3, 6, Vragenlijst punt 3; vraag 5). U hierop gewezen, vraagt u zich af of u dit gezegd hebt om dan uiteindelijk te stellen dat u het zich niet

meer kunt herinneren (CGVS p.7). Een dergelijke discrepantie komt uw geloofwaardigheid andermaal niet ten goede.

Vervolgens geeft u aan dat de druppel die de emmer deed overlopen de dood was van uw boezemvriend die samen met u aan demonstraties had deelgenomen en die doodgeschoten werd in januari 2015. Ook dit gegeven hebt u onvermeld gelaten bij DVZ en u hier dan ook naar gevraagd, antwoordt u dat u geen bewijzen had om diens overlijden te staven (CGVS p.8). Gevraagd of u bewijzen hebt ter staving van uw bewering aan demonstraties te hebben deelgenomen, ontkent u dit. Logischerwijze dan gevraagd, gezien u deze demonstraties wel hebt vermeld, waarom u dan de dood van uw vriend niet hebt vermeld, antwoordt u dat diens overlijden een totaal andere zaak is. Gevraagd uw antwoord toe te lichten, stelt u 'deelname is anders, is minder erg dan op die manier vermoord te worden'. Reden te meer waarom er van u verwacht kan worden diens dood te vermelden, te meer u duidelijk aangeeft dat, mocht deze vriend niet zijn overleden, u Egypte niet zou hebben verlaten (CGVS p.8).

Het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen blijkt ook uit het volgende. Zo stelt u, gevraagd of u in de loop van 2013 problemen met de autoriteiten hebt gehad naar aanleiding van uw deelname aan de demonstraties, dat ze naar u op zoek waren en u gekend was bij hen. Dan begint u te vertellen over 2015. U wordt daarop teruggebracht naar de initiële vraag en ontwijkt een antwoord door te stellen dat u na de demonstraties moest weglopen, u wist dat ze uw naam hadden. Erop gewezen dat u nog altijd geen concreet antwoord hebt gegeven, ontwijkt u andermaal de vraag door te stellen dat u geslagen werd tijdens de demonstraties om dan op de herhaling van de vraag te stellen dat ze naar u op zoek waren en een aantal van uw vrienden thuis werd gearresteerd. Gevraagd hoe u wist dat ze u zochten refereert u terug naar het gegeven dat een aantal van uw collega's thuis werd gearresteerd en u zich baseerde op de verklaringen van die collega's die jullie aanmaanden voorzichtig te zijn. Dan maar gevraagd of u concrete aanwijzingen had dat u gezocht werd ontwijkt u andermaal een antwoord door nogmaals te verwijzen naar uw collega's die thuis werden opgepakt om dan, bij herhaling van de vraag, te moeten toegeven geen indicaties te hebben (CGVS p.4). Het hoeft geen betoog dat de vaststelling dat u telkenmale probeert een accuraat antwoord te ontwijken, uw geloofwaardigheid niet ten goede komt. Ook gevraagd of u na het overlijden van uw vriend nog indicaties hebt dat u gezocht wordt door de autoriteiten, geeft u aan dat dit niet het geval is (CGVS p.8). Moesten de Egyptische autoriteiten u effectief viseren met het oog op uw arrestatie dan kan er toch van uit worden gegaan dat het voor u geen moeite zou kosten meer concrete en spontane verklaringen hieromtrent af te leggen. Bovendien, moest u deze autoriteiten dusdanig vrezen zoals u probeert te laten uitschijnen, is het weinig geloofwaardig dat u al die tijd, weliswaar in verschillende wijken, in Alexandrië bent blijven wonen en zelfs tot oktober 2014 in een restaurant zou hebben gewerkt waar men u toch zonder al te grote problemen zou hebben kunnen vinden (CGVS p.1-2).

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat u niet bij machte bent uw paspoort neer te leggen, u komt niet verder dan een kopie van de eerste pagina aan te bieden. U hiernaar gepeild stelt u het origineel kwijt te zijn gespeeld en alleen een kopie van de eerste pagina op uw computer te hebben opgeslagen (CGVS p.10). De vaststelling dat u uw originele paspoort niet neerlegt, noch een volledige kopie van het paspoort, ondermijnt nog verder uw algemene geloofwaardigheid en doet vermoeden dat u probeert de datum van uw vertrek uit uw land en uw reisweg te verhullen.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er totaal geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde asielmotieven en dient u de vluchtelingenstatus te worden geweigerd.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag toonde u nog een originele geboorteakte en een kopie van uw identiteitskaart (CGVS p.10). Deze stukken hebben betrekking op uw identiteit en nationaliteit, gegevens die hier niet ter discussie staan. Vervolgens legt u een attest neer van uw unief waarin wordt gevestigd dat u tot het derde jaar lessen volgde, en een uittreksel van het Egyptisch 'rechtbank register' ter staving van uw bewering in 2007 te zijn gearresteerd. Ook deze stukken hebben betrekking op gegevens die hier niet ter discussie staan. Verder een medisch attest dat aangeeft dat u na uw arrestatie in 2012 lichamelijke klachten had (CGVS p.5). Dat u lichamelijke klachten heeft, hoeft door ons niet te worden betwist, doch gezien de bedrieglijkheid van uw verklaringen kan het CGVS zich geen oordeel vormen over de oorzaak hiervan. Verder legt u nog een internetartikel neer waarin over de dood van uw vriend wordt gesproken, doch u geeft zelf aan dat uw naam hier niet wordt vermeld (CGVS p.5). De door u neergelegde foto waarop u te zien bent is slechts een foto, niets meer en niets minder en voegt niets essentieels toe aan uw relaas. Bijgevolg vermogen deze stukken niet bovenstaande observaties in positieve zin om te buigen.

Tot slot, naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus - Egypte Veiligheidssituatie van 10 mei 2016) blijkt dat straatprotesten er sinds het aantreden van president Sissi in mei 2014 zeldzaam zijn geworden. Ook de gewapende acties van de Moslimbroeders, die nog weinig van zich laten horen, lijken stilaan tot het verleden te behoren. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur echter fel toegenomen. Vele aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sināi (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sināi is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein. De meeste aanvallen van de WS vinden plaats in de noordelijke Sināi waar sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig is tussen jihadisten en het Egyptische leger en politie. Dit conflict duurde voort in 2015-2016, en het aantal confrontaties tussen de Egyptische veiligheidsdiensten en de jihadisten werden zelfs talrijker. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Wilayat al-Sina bevindt zich in noordoost Sināi en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie districten, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah.

De Wilayat Sināi maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

Naast de confrontaties in de Sināi pleegt de WS af en toe aanslagen elders in Egypte, en dan vooral in Greater Cairo, waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van

de vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van de materiële motiveringsplicht “*door een kennelijk op onredelijke wijze genomen beslissing*” en van het zorgvuldigheidsbeginsel, stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt in een eerste onderdeel van het middel en na een theoretische uiteenzetting met onder meer het aanhalen van de relevante wettelijke bepalingen, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een onzorgvuldige beoordeling van de beschikbare gegevens doorvoerde, dan wel slechts motieven aanhaalde die niet van die aard zijn om de waarachtigheid van de door verzoeker aangehaalde feiten en zijn daaruit voortvloeiende gegronde vrees voor vervolging aan te tasten. Verzoeker benadrukt dat hij te goeder trouw verslag heeft gedaan omtrent het gebeurde tijdens zijn horen, maar voert aan dat niet uit het oog verloren mag worden dat het om bijzonder traumatiserende gebeurtenissen gaat. Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal *in casu* niet zorgvuldig en evenmin grondig te werk is gegaan bij de beoordeling van zijn asielaanvraag.

In een tweede onderdeel – aangaande de subsidiaire bescherming – voert verzoeker aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade omwille van de steeds meer en meer preciaire veiligheidssituatie in Egypte, en meer bepaald Alexandrië. Verzoeker wijst erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf in de bestreden beslissing vermeldt dat er sedert 2013 een felle toename is van terroristische aanslagen en gewapende incidenten, in de periode 2015-2016 de situatie tussen de Egyptische veiligheidsdiensten en de jihadisten verder geëscaleerd is en erkend wordt dat soms ook niet-militaire doelwitten worden aangevallen, waarbij burgerslachtoffers vallen. Verzoeker wijst voorts op het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken waaruit blijkt dat er in Egypte een ernstige terroristische dreiging heerst met regelmatige aanslagen, waarvan ook burgers het slachtoffer zijn. Hierin wordt overigens uitdrukkelijk Alexandrië, de geboorte- en woonplaats van verzoeker in Egypte, vermeldt. Dit algemene, doch zeer concrete toestand van onveiligheid in Egypte volstaat volgens verzoeker om de bestreden beslissing te hervormen en hem allerminst de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt volgend nieuw document gevoegd: afdruk van het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken van 3 januari 2017.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) na lezing van verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat hij zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dermate aandikte dat hieraan totaal geen geloof meer gehecht kan worden, daar (1) verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde niet actief te zijn voor een partij, daar waar hij ten overstaan van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te kennen geeft dat hij sinds 2011 banden heeft met ‘de 6 april beweging’ en in het kader daarvan deelnam aan betogingen en bijeenkomsten en verklaart dat dit bovendien een verzwarende factor uitmaakte in het kader van zijn aanvaringen met de autoriteiten. Het bijgevolg niet kan overtuigen dat verzoeker ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken nooit ook maar enige allusie hierop maakte, (2) verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over zijn deelname(s) aan betogingen en demonstraties, (3) verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakt van het feit dat hij drie maal gearresteerd werd en daarbij telkenmale gedurende vijf dagen werd vastgehouden en bovendien opnieuw tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot het aantal keren dat de autoriteiten langs geweest zijn bij verzoekers huis, (4) de dood van zijn boezemvriend – die naar mening van verzoeker overigens de spreekwoordelijke druppel was die de emmer deed overlopen – onvermeld werd gelaten tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken; (ii) de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas verder ondergraven wordt door het gegeven dat hij gedurende het gehoor op het Commissariaat-generaal telkenmale probeert om een accuraat antwoord te ontwijken; (iii) verzoeker niet bij machte is zijn paspoort neer te leggen en niet verder komt dan het neerleggen van een kopie van de eerste pagina, wat verder afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid en doet vermoeden dat verzoeker probeert de datum van zijn vertrek en zijn reisweg te verhullen; (iv) de overige door hem voorgelegde documenten de appreciatie van zijn asielaanvraag niet kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 5 december 2016 (CG nr. 1613532), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers beweerde deelname aan de '6 april beweging' en evenmin aan de door verzoeker beweerde arrestaties omwille van zijn deelnames aan betogingen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn asielrelaas, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Waar verzoeker er ter verklaring van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen nog op wijst dat hij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt en het niet gemakkelijk is om hierover verslag te doen, slaagt hij er niet in de Raad te overtuigen. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om een afdoende juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij afdoende nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen hem zouden verhinderd hebben om volwaardige en coherente verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het gehoor in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien werd door verzoeker op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

2.5. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De Raad herhaalt dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Egypte. Veiligheidssituatie (update)*" van 10 mei 2016), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Uit voormelde informatie blijkt dat straatprotesten sinds het aantreden van president Sisi in mei 2014 zeldzaam zijn geworden. Ook de gewapende acties van de Moslimbroeders, die nog weinig van zich

laten horen, lijken stilaan tot het verleden te behoren. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur echter fel toegenomen. Vele aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein. De meeste aanvallen van de Wilayat Sinai vinden plaats in de noordelijke Sinai waar sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig is tussen jihadisten en het Egyptische leger en politie. Dit conflict duurde voort in 2015-2016, en het aantal confrontaties tussen de Egyptische veiligheidsdiensten en de jihadisten werden zelfs talrijker. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Wilayat al-Sina bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie districten, *in casu* Arish, Sheik Zuweid en Rafah. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berymbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De Wilayat Sinai zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontsien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. Naast de confrontaties in de Sinai pleegt de Wilayat Sinai af en toe aanslagen elders in Egypte, en dan vooral in Greater Cairo, waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen.

Gelet op de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is hij van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. Met het louter betwisten van dit besluit, het verwijzen naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken van 3 januari 2017 en te besluiten dat hij omwille van de algemene, doch zeer concrete toestand van onveiligheid in Egypte wel degelijk een reëel risico loopt op ernstige schade, brengt verzoeker geen afdoende concrete, objectieve informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad benadrukt in dit verband dat een reisadvies slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Egypte te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Egyptische nationaliteit bezitten. Uit het reisadvies kan overigens geenszins blijken dat er in Egypte actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.6.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS